

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. P. K.**, zastoupen Mgr. Barborou Klouda Jestřábovou, advokátkou se sídlem Hlinky 57/142a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o kasační stížnosti osoby domáhající se postavení osoby zúčastněné na řízení: **M. Z.**, zastoupená JUDr. Ludvíkem Novotným, LL.M., advokátem se sídlem Václavské náměstí 76, Letohrad, proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 14. 10. 2025, č. j. 65 A 16/2025-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce v rámci společného jmění manželů spoluvlastní stavbu kryté jízdního prokoně – budovu bez č. p./č. e., která je součástí pozemku parc. č. st. Xa v k. ú. D., obec P.. Tato stavba je součástí rozsáhlého areálu společnosti KENTAUR Saddlery, s. r. o., nacházejícího se na pozemcích ve společném jmění žalobce a paní G. K.

[2] Dne 5. 4. 2024 podal žalobce spolu s G. K. u Magistrátu města Prostějova žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu, kterou se domáhal určení, že „*s]tavba kryté soukromé jízdního prokoně, která je součástí pozemku st. Xa v k. ú. D., je stavbou pro rodinnou rekreaci*“.

[3] Žalovaný usnesením ze dne 17. 6. 2024, č. j. KUOK 68222/2024, podle § 131 odst. 4 správního řádu pověřil projednáním žádosti Magistrát města Olomouce, neboť z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14 správního řádu) nebyl Magistrát města Prostějova způsobilý věc projednat a rozhodnout. Magistrát města Olomouce (správní orgán I. stupně) následně sdělením ze dne 24. 9. 2024, č. j. SMOL/417352/2024/OS/SUI/Hla, oznámil žadatelům, že „s odkazem na ustanovení § 37 odst. 1, podle kterého je povinen posoudit doručené podání podle jeho obsahu bez ohledu na jeho název, nemůže výše specifikované podání považovat za žádost ve smyslu ustanovení § 44 SŘ, kterou by bylo zahájeno správní řízení dle ustanovení § 142 odst. 1 SŘ“.

[4] Proti tomuto sdělení podali žalobce a paní G. K. odvolání. Na jeho základě žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 1. 2025, č. j. KUOK 5229/2025, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že označení „sdělení“ změnil na „rozhodnutí“ a text výroku nahradil textem: „rozhodl o podané žádosti dle § 142 správního řádu tak, že žádost žadatelů ze dne 5. 4. 2024 o vydání deklaratorního rozhodnutí se zamítá“. Žalovaný uvedl, že řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu slouží k řešení otázek hmotného práva, které dosud nebyly autoritativně vyřešeny orgány veřejné správy, a jeho účelem je odstranit pochybnosti bránící žadateli v uplatnění jeho práv. Takové řízení však neslouží k přezkumu podmínek pro vydání pravomocného stavebního povolení. Věcnému projednání žádosti proto dle žalovaného brání skutečnost, že o dotčené otázce již bylo rozhodnuto v jiném řízení. Vydání deklaratorního rozhodnutí tak nebylo nezbytné k uplatnění práv žadatelů, neboť se jejich ochrany již domohli, případně se jí domáhají, v jiných řízeních, konkrétně v řadě řízení vedených podle stavebních předpisů, které se týkaly staveb nacházejících se v areálu společnosti KENTAUR Saddlery, s. r. o.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 21. 2. 2025 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci.

[6] Podáním ze dne 9. 10. 2025 M. Z. (vlastnice pozemku parc. č. st. Xb, jehož součástí je i rodinný dům č. p. Xc, a pozemku parc. č. Xd v k. ú. D.; tyto pozemky sousedí s areálem společnosti KENTAUR Saddlery, s.r.o.) oznámila krajskému soudu, že hodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Uvedla, že se k otázce dotčení svých práv opakovaně vyjadřovala v řízeních souvisejících s přístavbou jízďárny, přičemž jí v těchto řízeních bylo postavení osoby zúčastněné na řízení vždy přiznáno. Také krajský soud jí toto postavení přiznal v jiných řízeních týkajících se dané stavby, resp. její přístavby, včetně řízení souvisejících s odstraněním přístavby kryté soukromé jízďárny. Výsledek nyní posuzovaného řízení může mít dle M. Z. přímý vliv na její práva, neboť žalobce se podanou žalobou snaží dosáhnout příznivějších podmínek pro legalizaci nejen nelegální přístavby kryté jízďárny, ale i dalších staveb v areálu společnosti KENTAUR Saddlery, s. r. o. Přímé dotčení svých práv spatřuje rovněž v tom, že se od roku 2018 aktivně účastnila všech řízení týkajících se staveb v tomto areálu.

[7] Krajský soud výrokem I. rozsudku ze dne 14. 10. 2025, č. j. 65 A 16/2025-37, vyslovil, že M. Z. není osobou zúčastněnou na řízení, výrokem II. žalobu zamítl a výrokem III. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o samotné zamítnutí žaloby, krajský soud uvedl, že námitku nezákonné delegace věci považuje

pokračování

za nedůvodnou, a ohledně zamítnutí žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že nebyly splněny podmínky § 142 odst. 1 správního řádu, resp. že otázka, zda je daná stavba stavbou pro rodinnou rekreaci, byla ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu posouzena v jiných řízeních. Správní orgány tedy tuto otázku v nynější věci nemohly posuzovat a nezabýval se jí tudíž ani krajský soud.

[8] K výroku I., jímž krajský soud rozhodl, že M. Z. není osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., krajský soud uvedl, že jmenovaná nesplňuje materiální podmínku pro přiznání tohoto postavení, neboť nebyla přímo dotčena ve svých právech ani povinnostech vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a nebyla by tedy ani přímo dotčena jeho zrušením. Skutečnost, že se M. Z. účastnila řady jiných správních řízení týkajících se staveb v areálu společnosti KENTAUR Saddlery, s. r. o., sama o sobě neznamená, že by se měla účastnit jakýchkoli řízení týkajících se těchto staveb v budoucnu. Rozhodující je vždy konkrétní předmět řízení. V nyní projednávané věci se žalobce domáhal vydání deklaratorního rozhodnutí, jímž by bylo určeno, že jízdárna je stavbou pro rodinnou rekreaci, přičemž žádost byla zamítnuta z důvodu nesplnění zákonných podmínek pro její věcné projednání. Krajský soud dodal, že ani případné určení povahy jízdárny by samo o sobě přímo nezasahovalo do práv M. Z., neboť by šlo toliko o deklaraci charakteru stavby. O otázkách, které by se mohly bezprostředně projevit v její právní sféře, tedy zda má stavba nadále existovat, zda má být povolena a za jakých podmínek, se v tomto řízení nerozhodovalo. Ani žalobou napadené rozhodnutí, ani rozsudek krajského soudu se povahou stavby věcně nezabývaly. Účastenství M. Z. nezakládá ani jí zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2024, č. j. 30 A 86/2023-112 (ve znění opravných usnesení ze dne 16. 7. 2024, č. j. 30 A 86/2023-116, a ze dne 3. 2. 2025, č. j. 30 A 86/2023-120), neboť v uvedené věci šlo o nečinnostní žalobu směřující k vydání osvědčení o možnosti umístění stavby, tedy o skutkově i právně odlišnou situaci.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků řízení

[9] M. Z. (stěžovatelka) napadla výrok I. rozsudku krajského soudu kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda mohla být v daném soudním řízení přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech, a zda jí proto mělo náležet postavení osoby zúčastněné na řízení.

[10] Stěžovatelka namítá, že krajský soud založil napadený výrok I. rozsudku krajského soudu v zásadě pouze na ničím nepodloženém závěru, podle něhož by případné určení, že jízdárna je stavbou pro rodinnou rekreaci, nemohlo přímo zasáhnout do jejích práv. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2025, č. j. 9 As 66/2025-15, který se týkal žádosti o vydání nového rozhodnutí ve vztahu k sousední stavbě a v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelce mělo být v soudním řízení v této věci přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení. Také v nyní projednávané věci je dle stěžovatelky její právní sféra dotčena správními rozhodnutími i rozsudkem krajského soudu. Stěžovatelka zdůraznila, že z určení povahy stavby vyplývá, zda žalobce může bez povolení stavebního úřadu umísťovat v blízkosti jejích pozemků další stavby, které mohou mít negativní vliv na pohodu jejího bydlení. Pokud by totiž správní orgány či krajský soud

deklarovaly, že se jedná o stavbu pro rodinnou rekreaci, bylo by podle stěžovatelky možné ke stavbě umisťovat doplňkové stavby bez dalšího povolení. Pokud by se naopak o stavbu pro rodinnou rekreaci nejednalo, nebylo by možné takové doplňkové stavby bez povolení stavebního úřadu realizovat.

[11] Stěžovatelka dále uvedla, že je vlastnící nemovitostí přímo sousedících s areálem společnosti KENTAUR Saddlery, s. r. o., v němž se nachází nejen tato jízdárna, ale i řada dalších staveb, o jejichž dodatečnou legalizaci žalobce spolu se svou manželkou dlouhodobě usiluje. Sama stěžovatelka se přitom aktivně zasazuje o odstranění těchto nelegálních staveb, které dle jejího názoru snižují pohodu jejího bydlení. Výsledek nynějšího soudního řízení tak může mít přímý vliv na její práva. Stěžovatelka rovněž poukázala na to, že má, resp. měla postavení účastníka řízení v řízeních o odstranění těchto staveb, jakož i v řízeních o jejich dodatečném povolení, pokud byla vedena. Žalobce v těchto řízeních opakovaně tvrdí, že stavby nacházející se na pozemku parc. č. Xe v k. ú. D. jsou doplňkovými stavbami ke stavbě pro rodinnou rekreaci, kterou má být právě soukromá krytá jízdárna na pozemku parc. č. st. Xa v témže katastrálním území. Žalobce se tak snaží, aby tuto kvalifikaci převzaly i správní orgány. Jeho případný úspěch v nynějším soudním řízení by proto dle stěžovatelky výrazně zkomplikoval její obranu v řízeních o odstranění tzv. doplňkových staveb.

[12] Stěžovatelka má za to, že i samotné vedení těchto řízení přispívá k prodlužování stavu, kdy dosud nedošlo k odstranění dotčených staveb, což má negativní dopad na pohodu jejího bydlení. Poukázala rovněž na finanční náročnost, kterou pro ni představuje účast v souvisejících správních a soudních řízeních, neboť pokud by byla zcela nečinná, správní orgány by dle jejího názoru s vysokou pravděpodobností nedosáhly faktického odstranění žalobcových staveb. Pokud by tedy krajský soud dospěl k závěru, že mělo být vyhověno žalobcově žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí, fakticky by tím žalobci umožnil mít v areálu doplňkové stavby ke stavbě pro rodinnou rekreaci, a hrozilo by, že nedojde k odstranění řady staveb, o jejichž odstranění stěžovatelka dlouhodobě usiluje.

[13] Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený výrok I. rozsudku krajského soudu zrušil.

[14] Žalobce ani žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí krajského soudu, jehož výrok I. stěžovatelka napadá (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka je osobou, o níž krajský soud napadeným výrokem I. rozsudku rozhodl, že není osobou zúčastněnou na řízení (§ 102 s. ř. s.; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 7 As 43/2005-53, publ. pod č. 710/2005 Sb. NSS).

[16] Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného výroku rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený výrok rozhodnutí

pokračování

krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě napadla stěžovatelka výrok I. rozsudku krajského soudu, jímž jí nebylo přiznáno postavení osoby zúčastněné na daném soudním řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. Předmětem nyní posuzované věci je proto výlučně přezkum zákonnosti postupu krajského soudu při nepřiznání tohoto procesního postavení. Nejvyšší správní soud se tak nemůže zabývat přezkumem rozhodnutí správních orgánů ve věci samotné žádosti žalobce a paní G. K. o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu ani závěrů krajského soudu k této otázce.

[18] Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. *„[o]sobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat“.*

[19] S odkazem na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, publ. pod č. 2341/2011 Sb. NSS) krajský soud správně poukázal na to, že z § 34 odst. 1 s. ř. s. vyplývají dvě podmínky, které musejí být kumulativně splněny pro to, aby určitá osoba měla v soudním řízení postavení osoby na něm zúčastněné.

[20] První podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo není účastníkem daného soudního řízení, avšak byl či může být přímo dotčen na svých právech či povinnostech: 1) vydáním žalobou napadeného správního rozhodnutí či 2) jeho zrušením soudem dle žalobního petitu nebo 3) nevydáním správního rozhodnutí či 4) jeho vydáním, kterého se žalobce domáhá dle žalobního petitu. Druhá podmínka je formální a splňuje ji ten, kdo včas výslovně oznámí, že bude v daném soudním řízení práva osoby na něm zúčastněné uplatňovat.

[21] V posuzované věci není sporné naplnění formální podmínky, neboť stěžovatelka krajskému soudu oznámila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby na něm zúčastněné. Učinila tak bez výzvy soudu, proto není třeba zkoumat otázku včasnosti tohoto oznámení (§ 34 odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

[22] Pokud jde o materiální podmínku, Nejvyšší správní soud připomíná, že osobou zúčastněnou na řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může být pouze osoba, která je přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech nebo povinnostech tímto vydaným správním rozhodnutím, případně může být takto dotčena jeho zrušením. Institut osoby zúčastněné na řízení je v soudním řízení správním – na rozdíl od institutu vedlejšího účastníka v občanském soudním řízení – koncipován poměrně restriktivně. Veřejným subjektivním právem se rozumí právní možnost chovat se určitým způsobem, která je vyjádřena a zaručena normami veřejného práva. Nemůže se přitom jednat o pouhé nepřímé, zprostředkované či pouze hypotetické dotčení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 8 As 136/2012-65, nebo ze dne 16. 7. 2025, č. j. 8 As 68/2025-41).

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v případě stěžovatelky nebyla materiální podmínka pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení o žalobě v této věci splněna.

[24] Jak správně uvedl již krajský soud, v daném správním řízení nedošlo k věcnému posouzení žádosti žalobce a paní G. K., tedy k meritornímu rozhodnutí o otázce, zda stavba kryté jízdní dráhy je stavbou pro rodinnou rekreaci. Správní orgány posuzovaly výlučně splnění podmínek pro vydání takového deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Odstavec 1 tohoto ustanovení zakládá kompetenci správních orgánů rozhodovat na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, o tom, zda určitý právní vztah vznikl, trvá či zanikl a kdy se tak stalo. Podle § 142 odst. 2 správního řádu však takto správní orgán nepostupuje mj. tehdy, jestliže může otázku vzniku, trvání nebo zániku tohoto právního vztahu řešit v rámci jiného správního řízení. Správní orgány přitom dospěly právě k závěru, že v nynější věci byla otázka povahy stavby již posuzována v jiných řízeních vedených podle stavebních předpisů jako otázka předběžná, a proto neshledaly nezbytnost vydání rozhodnutí dle § 142 správního řádu pro uplatnění žalobcových práv.

[25] Již z uvedeného plyne, že rozhodnutí o tom, že nebyly splněny podmínky § 142 správního řádu, se samo o sobě nijak přímo nedotýká právní sféry stěžovatelky. Své postavení osoby zúčastněné na řízení před krajským soudem stěžovatelka dovozovala pouze z toho, že probíhají (či probíhala) řízení podle stavebních předpisů, jichž se stěžovatelka účastní či účastnila a pro něž může být dle jejího tvrzení významné, pokud by bylo deklarováno, že stavba kryté jízdní dráhy je stavbou pro rodinnou rekreaci. Jak však již bylo výše uvedeno, otázka povahy stavby kryté jízdní dráhy, resp. toho, zda se jedná, či nejedná o stavbu pro rodinnou rekreaci, vůbec nebyla ve správním řízení posuzována. Ani krajský soud by proto nemohl v nynější věci konstatovat, že mělo být vydáno deklaratorní rozhodnutí o tom, že stavba kryté jízdní dráhy je stavbou pro rodinnou rekreaci. Soud mohl dospět nanejvýš k závěru, že správní orgány měly podle § 142 správního řádu věcně rozhodnout, zda se o stavbu pro rodinnou rekreaci jedná, či nikoliv, pokud by byl toho názoru, že takové věcné rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění žalobcových práv a že tuto otázku nebylo možné posoudit v jiném řízení. Kasační argumentace stěžovatelky se tak míjí s podstatou projednávané věci.

[26] Pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení není rozhodující ani skutečnost, že stěžovatelce bylo takové postavení přiznáno v jiných soudních řízeních týkajících se dotčených staveb, neboť – jak již zdůraznil krajský soud – je vždy nezbytné individuálně posuzovat, zda v konkrétním případě může být stěžovatelka správním rozhodnutím či jeho případným zrušením přímo dotčena na svých právech či povinnostech. V této souvislosti je vhodné připomenout, že Nejvyšší správní soud již vyslovil, že stěžovatelka neměla postavení osoby zúčastněné ani na řízení o zásahové žalobě žalobce a paní G. K. týkající se nezapsání stavby kryté soukromé jízdní dráhy do registru územní identifikace, adres a nemovitostí (RÚIAN) jako stavby pro rodinnou rekreaci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2024, č. j. 5 As 282/2022-91).

[27] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2025, č. j. 9 As 66/2025-15. V uvedené věci Nejvyšší správní soud konstatoval, že stěžovatelce mělo být přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení

pokračování

vedeném před krajským soudem o žalobě nynějšího žalobce a paní G. K. proti rozhodnutí o zastavení řízení o jejich žádosti o vydání nového rozhodnutí týkajícího se stavby na pozemku těchto žalobců sousedícím s pozemkem ve vlastnictví stěžovatelky. Nejvyšší správní soud tehdy poukázal na to, že v dané věci nebyla předmětem soudního přezkumu pouze procesní otázka, zda má být vedeno nové řízení, nýbrž správní orgány musely provést meritorní posouzení věci a buď vydat nové rozhodnutí o původní žádosti, nebo – nebyly-li pro to splněny podmínky – řízení zastavit podle § 102 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2025, č. j. 5 As 202/2024-22). Nejvyšší správní soud proto zdůraznil, že zastavení řízení podle § 102 odst. 4 správního řádu není pouze rozhodnutím procesní povahy, ale je svými účinky srovnatelné s meritorním zamítavým rozhodnutím, přestože se o něj formálně nejedná. Tím se uvedená věc podstatně liší od věci nyní posuzované, v níž žádost žalobce a paní G. K. nebyla meritorně posouzena vzhledem k závěru, že o ní vůbec nelze dle § 142 správního řádu věcně rozhodnout.

[28] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že nelze přisvědčit závěru krajského soudu, podle něhož by ani případné určení, že stavba kryté jízdní dráhy je stavbou pro rodinnou rekreaci, nemohlo přímo zasáhnout do práv stěžovatelky. Takové věcné rozhodnutí by totiž mohlo, jak ostatně namítá i stěžovatelka, vytvořit žalobci a paní G. K. prostor pro další kroky související s touto stavbou či případnými stavbami doprovodnými. Tím by již mohlo dojít k přímému dotčení práv stěžovatelky jakožto vlastnice sousedního pozemku. Tato dílčí nesprávnost v úvahách krajského soudu však neměla vliv na zákonnost napadeného výroku jeho rozsudku, neboť nešlo o nosný důvod, o nějž by se tento výrok opíral.

[29] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že veřejná subjektivní práva stěžovatelky nemohla být žalobou napadeným správním rozhodnutím, a tedy ani rozhodnutím krajského soudu o žalobě přímo dotčena. Krajský soud proto nepochybil, pokud rozhodl, že stěžovatelka není osobou zúčastněnou na řízení o dané žalobě. Měl tak ovšem učinit v souladu s § 34 odst. 4 s. ř. s. samostatným usnesením už v průběhu řízení o žalobě, nikoliv až v rozsudku, jímž tuto žalobu zamítl. Ani toto procesní pochybení však na zákonnosti samotného výroku rozsudku o tom, že stěžovatelka není osobou zúčastněnou na řízení, za situace, kdy stěžovatelka kasační stížností výslovně napadá pouze tento výrok a zároveň v ní uvádí, že zbylé výroky rozsudku považuje za správné, nic nemění.

IV.

Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, avšak s ohledem na povahu projednávané věci nelze za úspěšného považovat ani žalobce nebo žalovaného. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti tedy nemá právo na náhradu jeho nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2026

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu